॥ ३३ ॥ अन्येषांपशूनांपशुतुल्यानांविक्लवात्मनामधीरचित्तानाम् ॥ ३४ ॥ मनसेक्षितंचिंतितम् ॥ ३५ ॥ कालिंद्याःसकाशात्सिद्धएवविदुरः कतिपयैर्दिनैःस्वःसरितंगंगांप्रापद्यतप्राप्तः ॥ ३६ ॥ इतितृतीयेटीकायांचतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥७॥ पंचमेभगवल्लीलांक्षत्राप्रष्टोमहामुनिः प्रोवाचमहदादीनांसर्गंतैश्चहरेस्तुतिम् ॥१ ॥ उक्तश्चतुर्भिरध्यायैःक्षत्तुर्मैत्रेयसंगमः संवादस्तुतयोःस्कंधद्वयेनाथनिगद्यते ॥ २ ॥ द्युनद्याःगंगायाः द्वारि हरिद्वारेआसीनंनतुकर्मव्यग्रं तत्रहेतुः अगाधःअपरिच्छिन्नोबोधोयस्येतिमैत्रेयस्यसौशील्यमार्जवादिगुणाश्चकरुणादयस्तैरभितृप्तः पाठांतरेक्षत्तुःसौशील्यादिभिरभितृप्तंसंतुष्टंमैत्रेयम् ॥१॥ प्रश्नानेवाह सुखायेतिपंचदशभिः तैःकर्मभिःसुखंवाऽन्यस्यदुःखस्योपशमंवेत्यर्थः अ

विदुरोऽप्युद्धवाच्छ्रुत्वाकृष्णस्यपरमात्मनः॥ क्रीडयोपात्तदेहस्यकर्माणिश्लाघितानिच॥ ३३॥ देहन्यासंचतस्यैवंधीराणांधैर्यवर्धनम्॥ अन्येषांदुष्करतरंपशूनांविक्लवात्मनाम्॥ ३४॥ आत्मानंचकुरुश्रेष्ठकृष्णेनमनसेक्षितम्॥ ध्यायन्गतेभागवतेरुरोदप्रेमविह्वलः॥ ३५॥ कालिंद्याःकतिभिःसिद्धअहोभिर्भरतर्षभः॥ प्रापद्यतस्वःसरितंयत्रमित्रासुतोमुनिः॥ ३६॥ इतिश्रीभा० म० तृ० विदुरोद्धवसंवादेचतुर्थोऽध्यायः॥४॥ ॥७॥ श्रीशुकउवाच द्वारिद्युनद्याऋषभःकुरूणांमैत्रेयमासीनमगाधबोधम् ॥ क्षत्तोपसृत्याच्युतभावशुद्धःपप्रच्छसौशील्यगुणाभितृप्तः॥ १॥ विदुरउवाच सुखायकर्माणिकरोतिलोकोनतैःसुखंवाऽन्यदुपारमंवा॥ विंदेतभूयस्ततएवदुःखंयदत्रयुक्तंभगवान्वदेन्नः ॥ २॥ जनस्यकृष्णाद्विमुखस्यदैवादधर्मशीलस्यसुदुःखितस्य॥ अनुग्रहायेहचरंतिनूनंभूतानिभव्यानिजनार्दनस्य॥ ३॥ तत्साधुवर्यादिशवर्त्मशंनःसंराधितोभगवान्येनपुंसाम्॥ हृदिस्थितोयच्छतिभक्तिपूतेज्ञानंसतत्वाधिगमंपुराणम्॥ ४॥

थवान्यद्वानविंदेत किंतदित्यपेक्षायांतस्यैवनिर्देशःउपारमंवेति ततस्तैःकर्मभिःभूयःपुनःपुनर्दुःखमेवविंदेत अत्रएवंविधेसंसारेनोऽस्माकंयद्युक्तंकर्तुंयोग्यंतत्सर्वज्ञोभगवान्वदेत्निरूपयतु ॥ २ ॥ दैवात्प्राचीनकर्मणोनिमित्तभूतात्कृष्णात्विमुखस्य अतःअधर्मशीलस्यअतःसुदुःखितस्यजनस्यानुग्रहायभव्यानिमंगलानिभूतानिचरंति भवंतःपरोपकारस्वभावाएवेत्यर्थः ॥३॥ तत्तस्मात्हेसाधुवर्य शंसुखरूपंवर्त्मनः आदिशकथय येनवर्त्मनासंराधितोहृदिस्थितःसन्नत्वाधिगमः आत्मापारोक्ष्यंतत्सहितंपुराणमनादि वेदप्रमाणकम् ॥ ४ ॥